

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/94/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612010082
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1612010082.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Petra Štífta, v trestnej veci obžalovanej O. E. pre zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zákona o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu v Malackách sp. zn. 1T/32/2012 z 13. apríla 2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. novembra 2015 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ ods. 2 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanej

O. E. H.. XX.XX.XXXX N. Z., R. C. N. S.
Z., R. X

u k l a d á

podľa § 225 ods. 4 Tr. zákona, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona sa obžalovaná na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušuje sa výrok o treste uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/122/2011 zo dňa 25.11.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn.

1To/17/2012 zo dňa 21.11.2012 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/32/2012 z 13.04.2015 bola obžalovaná O. E. uznaná vinnou zo zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 28.11.2003 uzatvorila vo Vysokej pri Morave zmluvu o výkone osobnej asistencie, na základe ktorej v období od mesiaca november 2003 do mesiaca marec 2008 poberala peňažný príspevok na osobnú asistenciu z Úradu práce sociálnych vecí a rodiny na základe rozhodnutí č. 203/15525-03 z 21.11.2003 a č. XXXX/XXXX-XX/MHG z 30.10.2006, napriek tomu, že nespĺňala podmienku podľa § 58 ods. 15 n zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov, keďže služby osobného

asistenta nevyužívala, podpisy osobného asistenta na viacerých mesačných výkazoch sfaľovala a príspevok teda poberala neoprávnené, čím štátnemu rozpočtu SR spôsobila škodu vo výške 14.515,-€,

Obžalovanej bol podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, § 38 ods. 7, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bola na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol vo výroku o treste zrušený rozsudok Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T 122/2011 zo dňa 25.11.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/17/2012 zo dňa 21.11.2012 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Tr. por. podala obžalovaná O. E. odvolanie a v písomných dôvodoch odvolania zdôraznila, že toto podáva do viny a do trestu. Konštatovala, že počas pojednávania predložila súdu doklady svedčiace o tom, že osobného asistenta jej vykonával A. K. a neskôr N. E.. Doložila daňové priznanie A. K. ako aj čestné prehlásenia N. E. a na podklade týchto tvrdila, že nikdy nemala úmysel dopustiť sa podvodu, len potrebovala osobného asistenta a tohto aj mala. Uznáva, že jedinou chybu, ktorú urobila bolo, že včas nenahlásila ÚPSVaR zmenu osobného asistenta, pričom nemala tušenie, že to môže mať až takéto následky. Ďalej v odvolaní popísala svoj zdravotný stav a príčiny, prečo bola v podstate odkázaná na osobného asistenta, pričom tiež vysvetlila, prečo jej časom bolo nepríjemné, keď asistenta vykonával muž, čo malo za následok zmenu asistenta a vlastne oslovila ženu. Výpoveď N. E., jej matky B. E. ako aj A. K. v tom, že títo obžalovanej reálne osobných asistentov nikdy nevykonávali a peniaze nedostali, považuje za klamlivé. Je presvedčená, že v trestnom konaní je vlastne postihnutá za to, že zmenila osobného asistenta a včas o tom príslušný úrad neinformovala.

S poukazom na uvedené požiadala, aby odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Malacky a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie, poprípade do prípravného konania.

K odvolaniu obžalovanej sa vyjadril prokurátor okresnej prokuratúry, ktorý konštatoval, že vykonaným dokazovaním, najmä výsluchmi svedkov A. K., N. B. B. E. ako aj ďalším spisovým materiálom bolo preukázané, že obvinená nevyužívala služby osobného asistenta, a napriek tomu v mene iných osôb podpisovala výkazy o odpracovaných hodinách osobnej asistencie. Konštatoval: „Z uvedeného je teda zrejmé, že uvádzala príslušný ÚPSVaR do omylu za účelom vylákania príspevku na osobnú asistenciu. K častému argumentu obvinenej, že „zabudla“ nahlásiť zmenu osobného asistenta od 01.01.2006 možno na dôvažok uviesť, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že s N. E., Q.. B. E. začala obvinená ohľadne osobnej asistencie komunikovať až niekedy na jar roku 2008, teda je logické, že N. E. nevykonávala pre obvinenú žiadnu osobnú asistenciu od 01.01.2006, keďže o tom (o osobnej asistencii) ani nevedela“. Z týchto dôvodov navrhol odvolanie zamietnuť ako nedôvodné.

Na verejné zasadnutie odvolacieho súdu sa obžalovaná nedostavila, termín zasadnutia prevzala dňa 07.10.2015 a prípisom doručeným krajskému súdu dňa 09.11.2015 požiadala o vykonania zasadnutia v jej neprítomnosti vzhľadom na zdravotný stav s tým, že stres v dôsledku konania jej môže vyvolať epileptický záchvat, ktorú skutočnosť súd akceptoval a postupom podľa § 293 ods. 5 Tr. poriadku vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovanej O. E., ktorá o to požiadala.

Na verejnom zasadnutí zástupkyňa krajskej prokuratúry uviedla, že sa pridrižiava písomného vyjadrenia Okresnej prokuratúry Malacky a na podklade dôvodov v odvolaní uvádzaných navrhla odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť.

Za poškodený Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Malacky Mgr. M. O. dodala, že o škode už bolo rozhodnuté v inom konaní.

Krajský súd na podklade riadne a včas podaného odvolania obžalovanou O. E. v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal napadnutý rozsudok, pričom primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Tr. poriadku a keďže zistil, že nie sú dané,

podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým mohla odvolateľka podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadnuc pritom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, a zistil, že odvolanie obžalovanej je čiastočne dôvodné, avšak v inom smere ako sa domáha.

Pri plnení revíznej povinnosti krajský súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovanej na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne aj vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy a na základe týchto rozhodol napadnutým rozsudkom. V odôvodnení, riadiac sa ustanovením § 168 Tr. por. podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel. Akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Vo vzťahu k žalovanému skutku bolo v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané rozsiahle dokazovanie výsluchom obžalovanej O. E., zástupkyne poškodeného ÚPSVaR Malacky Z. M. O., svedkov A. K., B. E. B. N. T. (rod. E.), oboznámením zmluvy o výkone asistencie, potvrdením o podaní daňového priznania, listom obžalovanej adresovaným Ministerke práce sociálnych vecí a rodiny, čestným prehlásením, rozhodnutiami Úradu práce sociálnych vecí a rodiny (ďalej len ÚPSVR) Malacky, služobným záznamom ÚPSVR Malacky, oznámením o kontrole, výkazmi o odpracovaných hodinách, rozhodnutím Sociálnej poisťovne a ostatnými listinnými dôkazmi.

Vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že rozhodnutím ÚPSVaR Okresného úradu Malacky, odboru sociálnych vecí zo dňa 21.11.2003. č.: 203/15525-03 bol O. E. priznaný peňažný príspevok na osobnú asistenciu na obdobie kalendárneho roka v rozsahu 1460 hodín vo výške 80.300,- Sk, pričom na obdobie od 109.2003 do 31.12.2003 bol priznaný príspevok v rozsahu 488 hodín vo výške 26.840,- Sk. Tento peňažný príspevok bol obžalovanej priznaný podľa § 58 zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov, účinného do 31.12.2008 (ďalej len zákon o sociálnej pomoci).

Rozhodnutím úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Malackách z 30.10.2006 č. XXXX/XXXX-XX/MHG bol O. E. zvýšený príspevok na osobnú asistenciu na obdobie kalendárneho roka z rozsahu 1460 hodín vo výške 80.300,- Sk na rozsah 2190 hodín vo výške 120.450,- Sk. a na obdobie od 01.10.2006 do 31.12.2006 sa obžalovanej poskytol peňažný príspevok v rozsahu 547,5 hodín vo výške 30.112,50,- Sk. V konaní nebolo sporné, že obžalovanej vznikol nárok na priznanie peňažného príspevku na osobnú asistenciu, nakoľko podľa posudku č. 03/858 zo dňa 14.11.2003 v zmysle ustanovenia § 50 - 53, 56,57 zákona o sociálnej pomoci bola považovaná za občana s ťažkým zdravotným postihnutím, odkázaným na pomoc inej osoby a tieto dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia bolo navrhnuté kompenzovať poskytovaním peňažného príspevku na osobnú asistenciu, na základe čoho jej bolo rozhodnutím úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Malackách z 30.10.2006 č. XXXX/XXXX-XX/Z., tento nárok priznaný.

Zdravotne ťažko postihnutý občan, ktorému bol priznaný príspevok na osobného asistenta a stanovený rozsah hodín za určené obdobie, dostával tento príspevok vyplatený z ÚPSVaR s tým, že si mal nájsť asistenta sám, spísať s ním zmluvu a podľa rozhodnutia do 8 dní od spísania zmluvy jeho meno nahlásiť ÚPSVaR a pravidelne úradu zasielať výkaz o výkone asistenčnej služby, čo sa v prípade aj stalo, pretože obžalovaná s A. K. zmluvu uzatvorila, ale podľa svedka nikdy jej neposkytol asistenčné služby a nikdy od nej žiadnu odmenu z tohto titulu nedostal vyplatenú.

Je potrebné dodať, že podľa zástupkyne ÚPSVaR bolo úradu umožnené v roku 2007 vstúpiť do systému Sociálnej poisťovne a bolo zistené, že A. K., ktorý mal byť asistentom obžalovanej bol zamestnaný v riadnom pracovnom pomere a vzniklo podozrenie, kedy by mal a či vôbec asistenciu vykonávať. Celú vec úrad prešetril, pričom obžalovaná zotrvala na tom, že menovaný jej asistenciu vykonával, ale neskôr sa dohodla s N. E. a podľa obžalovanej jej táto reálne asistenciu vykonávala, čo však obaja svedkovia aj v prípravnom konaní a aj na hlavnom pojednávaní po zložení prisahy popreli.

V kontexte s uvedeným sa žiada dodať, že obžalovaná skutočne uzatvorila zmluvu o výkone asistenčnej služby s A. K. dňa 27.11.2003, o čom svedčí zmluva nachádzajúca sa v súdnom spise na č.l. 58 - 60. Avšak vykonaným dokazovaním bolo zistené, že A. K. prácu osobného asistenta v skutočnosti pre obžalovanú nikdy nevykonával. Toto má súd za preukázané predovšetkým z výpovedi svedka A. K., ktorý potvrdil uzatvorenie zmluvy o výkone osobnej asistencie s obžalovanou ako aj skutočnosť, že podpísal tri výkazy o výkone asistenčnej služby, ktoré sa predkladali ÚPSVR za účelom vyúčtovania peňažného príspevku, avšak zároveň potvrdil, že žiadne asistenčné služby pre obžalovanú nevykonával, nikdy nebol u nej doma a ani ju nikam neviezol autom. Svedok zároveň uviedol, v čase keď mal vykonávať osobnú asistenciu pre obžalovanú bol zamestnaný v riadnom pracovnom pomere s osem hodinovým pracovným časom, čo zároveň korešponduje aj so zisteniami ÚPSVR Malacky, prostredníctvom lustrácie v Sociálne poisťovni. Z uvedeného má súd za preukázané, že obžalovaná uzatvorila so A. K. zmluvu o výkone osobnej asistencie, pričom jeho služby nikdy nevyužívala a výkazy o asistenčnej službe s výnimkou troch prípadov podpísala za A. K., a to až do apríla 2008, a to bez jeho vedomia.

Nie je možné ignorovať rozhodnutie ÚPSVR Malacky zo dňa 28.05.2008, č. B., z ktorého je zistiteľné, že obžalovanej bol odňatý peňažný príspevok na osobnú asistenciu a jeho výplata s účinnosťou od 01.04.2008 sa zastavila. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že tento peňažný príspevok bol obžalovanej odňatý z dôvodu, že preverovaním skutočností rozhodujúcich na nárok na peňažný príspevok a na jeho výplatu, bolo zistené, že A. K.- osobný asistent obžalovanej, je zamestnaný v riadnom pracovnom pomere, a preto nemohol vykonávať služby osobnej asistencie, tak ako to bolo deklarované vo výkazoch odpracovaných hodín osobného asistenta.

Svedok A. K. v čestnom vyhlásení zo dňa 15.05.2008 adresovaného ÚPSVR Malacky, ako aj vo výpovedi na hlavnom pojednávaní potvrdil, že vedel o tom, že obžalovaná ho vedie ako osobného asistenta do roku 2006, pričom za rok 2004 a 2005 podával aj daňové priznanie, avšak žiadne služby pre ňu nevykonával a ani od nej nedostával žiadne peniaze. Obžalovaná vo svojej obrane uvádzala, že nakoľko svedok podával daňové priznanie, vyplýva z toho, že musel dostávať od nej odmenu. Túto obranu obžalovanej má súd za vyvrátenú výpoveďou svedka, ktorý uviedol, že daňové priznanie podával len z dôvodu, že mu to obžalovaná povedala a tiež mu aj zaplatila daňový rozdiel. Obžalovaná vo svojej výpovedi potvrdila, že svedok A. K. nevykonával pre ňu asistenčnú službu v rokoch 2006 a 2007, túto mala pre ňu vykonávať N. T., Q. E.. Na podporu svojich tvrdení obžalovaná predložila ako dôkaz čestné vyhlásenie N. T. Q. E., v ktorých táto potvrdila, že v rokoch 2006 a 2007 vykonávala pre O. E. asistenčnú službu, a že od nej prevzala sumu vo výške 90.337,50 Sk za rok 2006 a sumu vo výške 120.450,- Sk za rok 2007. Zároveň obžalovaná poukázala aj na výpoveď svedkyne na ÚPSVR Malacky dňa 09.06.2008, kde svedkyňa potvrdila skutočnosť z čestného vyhlásenia. Súd tieto dôkazy predkladané a navrhované obžalovanou hodnotil aj v spojitosti s ostatnými dôkazmi, a to predovšetkým svedeckou výpoveďou N. T. na hlavnom pojednávaní, kde sa svedkyňa jednoznačne vyjadrila, že skutočnosť uvádzaná v čestných vyhláseniach ako aj v jej výpovedi na ÚPSVR Malacky nie sú pravdivé. Svedkyňa tieto rozpory vysvetlila tak, že v tejto dobe tak konala z dôvodu, že chcela obžalovanej pomôcť a domnievala sa, že asistenčnú službu bude pre ňu v budúcnosti aj skutočne vykonávať. Nakoľko však k tomuto nikdy nedošlo a obžalovaná ju viac ani nekontaktoval, pravdivo opísal tieto skutočnosti tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom. Výpoveď svedkyne N. T. podporuje aj výpoveď jej matky svedkyne B. E., ktorá potvrdila, že osobne s obžalovanou sa pozná od roku 2008 a v tej dobe aj obžalovaná oslovila jej dcéru, ktorú rovnako do tej doby osobne nepoznala. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že svedkyňa N. T., Q. E. nemohla vykonávať pre obžalovanú asistenčnú službu v rokoch 2006 a 2007, nakoľko v tejto dobe sa s obžalovanou ani nepoznala.

Odvolačný súd zhodne ako prvostupňový súd je na podklade vykonaných dôkazov jednoznačne presvedčený, že obžalovaná O. E. sa dopustila konania tak ako je žalované okresnou prokuratúrou a týmto naplnila znaky skutkovej podstaty zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., keď od ÚPSVR Malacky ako príslušného štátneho orgánu, vylákala peňažný príspevok na osobnú asistenciu, ktorý je príspevkom zo štátneho rozpočtu, a to za obdobie od mesiaca november 2003 do mesiaca marec 2008, pričom nespĺňala podmienku ustanovenú v § 58 ods. 15 zákona o sociálnej pomoci, keďže služby osobného asistenta v skutočnosti nevyužívala a výkazy o odpracovaných hodinách osobného asistenta viackrát falšovala, a teda príspevok poberala neoprávnene, čím poškodenému Slovenskej republike spôsobila škodu vo výške 14.515.- €, čo v zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona predstavuje väčšiu škodu.

K námietkam obžalovanej uvádzaným v dôvodoch odvolania v tom, že jak A. K. R. B. N. T. (E.) boli jej osobnými asistentmi a asistenciu aj vykonávali, je potrebné uviesť, že tieto argumenty sú veľmi pochybné a nepresvedčivé a navyše aj vykonanými dôkazmi v konaní pred súdom vyvrátené. Naopak, podľa krajského súdu, výpovede svedkov A. K. B. N. E. (R. T.) vyznievajú presvedčivo a i keď títo pôvodne podpísali výkazy (A. K.) alebo čestné prehlásenia (N. E.) jasne a logicky vysvetlili čo ich viedlo k takémuto konaniu. Tým bola snaha pomôcť obžalovanej-osobe s ťažkým zdravotným postihnutím. Ak obžalovaná uvádza, že svedok A. K. pre ňu asistenciu nevykonával v rokoch 2006 a 2007, ale túto mala vykonávať N. T. (E.) tak nie je z jej strany jasne a logicky vysvetlené, prečo aj v týchto rokoch podpisovala výkazy o asistencii pod menom A. K., pretože takého konanie samotná obžalovaná pred súdom priznala a je preukázateľné aj z pripojených výkazov o asistencii.

Ak sa obžalovaná domnieva, že jedinou jej chybou, pre ktorú je v podstate potrestaná má byť to, že včas úradu nenahlásila zmenu osobného asistenta, tak sa zásadne mylí. Obžalovaná svojim konaním vylákala od Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Malacky príspevok zo štátneho rozpočtu, ktorého poskytnutie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňala, a to tým, že ho uviedla do omylu v otázke ich splnenia a spôsobila väčšiu škodu. Ak tvrdí, že nemala vedomosť o tom, že takúto oznamovaciu povinnosť má a teda o tomto nebola vôbec poučená, je potrebné uviesť, že v rozhodnutí ÚPSVaR sa uvádza toto poučenie a táto argumentácia obžalovanej je jednoznačne vyvrátená. To, že mala vedomosť, že poberá príspevok bez splnenia podmienok vyplývajúcich z rozhodnutia ÚPSVaR je nesporné, pretože sama výkazy o asistencii za A. K. podpisovala a tohto uvádzala ako svojho asistenta aj v čase, keď bol riadne zamestnaný v stálom pracovnom pomere a tiež v čase keď tvrdila, že jej asistentku vykonávala N. T. Q. E.. Opäť odvolací súd pripomína, že obaja svedkovia a čiastočne podporne aj svedkyňa B. E. -matka N. E. po zložení prísahy na hlavnom pojednávaní zotrvali na tvrdení, že nikdy reálne obžalovanej asistenčnú službu nevykonávali a nikdy od nej odmenu za takúto službu a z takéhoto titulu nedostali vyplatenú. Mali len snahu obžalovanej pomôcť, pretože v jej osobe sa jednalo o osobu zdravotne ťažko postihnutú a konali v dobrej viere a pohnútku.

Na podklade vyššie uvedeného je potom možné jednoznačne konštatovať, že správne postupoval súd prvého stupňa, keď uznal obžalovanú O. E. vinnou zo zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., nakoľko menovaná vylákala od Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky príspevok zo štátneho rozpočtu, ktorého poskytnutie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňala, a to tým, že úrad uviedla do omylu v otázke ich splnenia a spôsobila väčšiu škodu.

Na podklade odvolania podaného obžalovanou O. E. odvolací súd preskúmal druh a výmeru uloženého trestu a dospel k odlišnému posúdeniu a záverom ako prvostupňový súd a to len v otázke posudzovania priznaných poľahčujúcich a priťažujúcich okolností.

Odvolací súd nevidel dôvod, prečo prvostupňový súd obžalovanej nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ tj. viedla pred spáchaním trestného činu riadny život, pričom zo spisu je preukázané, že skutku sa dopustila od 28.11.2003 do mesiaca marec 2008 a pred daným obdobím obžalovaná skutočne viedla riadny život a nebola trestne stíhaná a odsúdená a ani prejednávaná pre priestupok a preto bolo namieste obžalovanej túto poľahčujúcu okolnosť priznať. Na druhej strane sa odvolací súd nestotožnil s priznaním priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. z dôvodu, že spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa však v súlade so zásadou „ne bis in idem“ vyjadrenou v § 38 ods. 1 Tr. zák. nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Tr. zák.).

Vzhľadom k uvedenému pristúpil krajský súd pri rozhodovaní o treste k úprave výroku tým, že túto priťažujúcu okolnosť (§ 37 písm. h/ Tr. zák.) vypustil za súčasného zohľadnenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. a zohľadnením ich pomeru aplikoval ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák. a znížil hornú hranicu ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Na druhej strane však správne prvostupňový súd dospel k záveru, že prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/122/2011 zo dňa 25.11.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/17/2012 zo dňa 21.11.2012.

Rozsudkom Okresného súdu Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T 122/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.11.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1To/17/2012, bola obžalovaná uznaná vinnou zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/, písm. c/ Tr. zák., a za to bola odsúdená k trestu odňatia slobody vo výmere päť rokov, na výkon ktorého bola zaradená do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pričom konania sa dopustila v mesiaci jún a júl roku 2008.

Z uvedeného je zrejmé, že medzi spáchaním časovo prvého z trestných činov - v našej prejednávanej veci 28.11.2003-do mesiaca marec 2008 a časovo posledného trestnému činu spáchaného v mesiacoch jún a júl 2008 (3T/122/2011 v spojení so sp. zn. 1To/17/2012) nebol vyhlásený súdom prvého stupňa odsudzujúci rozsudok tj. obžalovaná nebola varovaná vyhlásením odsudzujúceho rozsudku/oznámením trestného rozkazu a preto prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu za viacčinný súbeh, nakoľko o všetkých zbiehajúcich sa trestných činoch rozhoduje v spoločnom konaní.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák., ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Pri ukladaní súhrnného trestu za vyššie konkretizovaný viacčinný súbeh krajský súd vychádzal z absorpčnej zásady zakotvanej v ustanovení § 41 ods. 1 Tr. zák. a obžalovanej uložil súhrnný trest odňatia slobody za trestný čin najprísnejšie trestný- zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 4 Tr. zákona (v základnej trestnej sadzbe 3 roky až 10 rokov) navýšenej hornej hranici trestnej sadzby podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 41 ods. 2 Tr. zák. s prihliadnutím na citovaný nález ÚS SR sp. zn. PL.ÚS 106/2011 bola určená trestná sadzba pre uloženie súhrnného trestu odňatia slobody v rozpätí 3 roky až 13 rokov a 4 mesiace.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd prihliadajúc na vyššie uvedené ako aj zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zák.), berúc do úvahy spôsob spáchania činu, motív, spôsobený následok, pohnútku, ale aj pomery a možnosť nápravy obžalovanej O. E. dospel k záveru, že trest vo výmere šesť rokov odňatia slobody so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia je trestom primeraným, zákonným a spravodlivým.

Nakoľko obžalovaná nebola pred spáchaním žalovaného skutku v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, zaradil ju súd na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Vzhľadom k vyššie zdôvodnenému, odvolací súd vo veci obžalovanej O. E., rozhodol tak ako je citované vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.